

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Jézus Szíve Plébánia havilapja

2021. november | 300 Ft

Fr. Kardos Csongor OFM

A keresztény örömről

„Ne legyetek soha szomorúak! Egy keresztény soha nem lehet szomorú! Ne engedjete soha a bátortalanság érzésének!” – mondja Ferenc pápa.

Gyakran találkozunk azzal a gondolattal, hogy a kereszténység az öröm vallása, és gyakran

úgy éljük meg ezt, mint feladatot. Ha pedig szenvedésekkel, szomorúsággal, fájdalmakkal, ne adj' Isten depresszióval küzdünk, azt kudarcént éljük meg: nem vagyunk jó keresztények, hiszen akkor folyamatosan derűsnek és vidámnak kellene lennünk.

De vajon így van-e ez? A fájdalom és az öröm kizárják egymást? Miben áll az igazi öröm, hogyan függ össze a boldogsággal és a szenvedéssel?

„A mi örömünk nem a birtoklásból fakad, hanem abból, hogy

találkoztunk egy Személlyel: Jézussal, aki közöttünk van. – így tanít bennünket Ferenc pápa. Abból születik, hogy tudjuk: Jézussal soha nem vagyunk egyedül, a nehéz pillanatokban sem, amikor életünk útján olykor leküzdhetetlennek tűnő problémákkal és akadályokkal találkozunk.”

Nagyon lényeges ez a különbségtétel: miből fakad az igazi öröm? A fogyasztás élvezete, a jól-lét illúziója csak ideig-óráig ad jó érzetet, felületes örömet az embernek. Már a pszichológiai kutatások is megmutatták, hogy az igazi boldogsághoz kríziseken, megküzdéseken keresztül vezet az út. „Az örömteli események élvezetessé teszik ugyan az életet, de hatásuk rövid távú, és nem igazán vezetnek önmagunk felfedezéséhez, nem segítenek hozzá a növekedéshez, a változáshoz.” (Horváth-Szabó Katalin)

Hasonló ez Jézus szavaihoz, amit a szülő asszonyról mondott az utolsó vacsorán: „Az asszony is szomorú, aki szül, mert elérkezett az órája. Amikor azonban megszületik a gyermeke, azon való örömeben, hogy ember született a világra, nem gondol többé a gyötrelmeire” (Jn 16,21). Az egész életünk hasonló ehhez a vajúdáshoz, de szükségünk van erre, hogy örömünk teljes, valódi és hiteles legyen.

„A kereszténység az öröm vallása, nem a szenvedése. A fáradtságos öröm vallása, amely megkívánja az ember akarátától, hogy hivatása magaslatán álljon.” – írja egy német teológus.

Az igazi öröm nem komfortérzetet jelent. A zsoltáros így imádkozik: „Több örömet öntöttél

szívembe, mint amikor a búza és a bor bőven terem.” (Zsolt 4,8)

Henri Nouwen pedig így fogalmaz: „Az öröm nem azonos a boldogsággal. Számos dolog miatt érezhetünk boldogtalanságot, de közben örülhetünk, mert az öröm Isten irántunk mutatott szeretetének ismeretéből ered.”

Hasonlót tanít a Biblia is. Az Istentől embernek adott öröm nem függ feltétlenül a körülményektől. Szent Pál a börtönből írja az örömről szóló legszebb szavait: „Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete! Jóságotok legyen ismert minden ember előtt! Az Úr közel van!” (Fil 4,4-7)

De vajon lehet-e felszólítani az örömről, sőt – ahogyan a Biblia – egyenesen parancsba adni? Pedig ezzel a furcsasággal találkozunk, amikor a Szentírást olvassuk.

Ez csak úgy képzelhető el, ha ennek az örömnek a forrása valami állandó és erős valóság, azaz maga Isten. Az öröm elsősorban magának Istennek a tulajdonsága, az ő lényéhez, lényegéhez tartozik. Ő az, aki szentháromságos mivoltában örömben él, ami a lét teljességéből, a szeretet közösségéből fakad. Ebből az örömből ajándékoz meg bennünket.

De Ő az, aki örül az embernek is, csakúgy mint az egész teremtett világnak, az ő művének. Szofóniás könyvében olvassuk: „Az Úr, a te Istened, közötted van, erős ő és megszabadít. Örvendezik majd feletted örömmel, újjáéleszt szeretetével, és ujjongva vigad fölötted, mintha ünnepet ülné.” – Isten így tekint ránk, mintha ünnepet ülné. Minden gyarlóságunk, nyomorúságunk, bűneink ellenére

ünnepnek éli meg a létezésünket, az irántunk való szeretetét, még ha ez tele is van fájdalommal, értünk vállalt szenvedéssel.

Jézus gyakran beszél a megtérő bűnös felett érzett örömről az Atya házában; azokról, akik viszszerverték életüket a megbocsátásban. Isten angyalai és maga Isten is örömben ujjonganak, mint ahogyan a tékozló fiú apja is örömmünnepet rendez megkevert fiának.

Istennek ez az öröme árad ki a földre karácsonykor, ezt az örömet hirdetik az angyalok a pásztoroknak, a béke örömét, az Istennel való kiengesztelődés, a bűnökből való gyógyulás örömét.

Jézus az utolsó vacsorán szinte végrendeletként, búcsúajándékként adja az örömet tanítványainak: „Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek is, és teljes legyen az örömetök.” (Jn 15,11) Ez pedig akkor valósulhat meg, ha Jézus új parancsát a magunkénak tudjuk, és aszerint élünk.

Jézusban kiáradt Isten öröme a világra. Megmutatkozik a reményünkben, a kapcsolatainkban, az életvitelünkben, a szenvedéshez való hozzáállásunkban, a másokért való cselekvésben.

Ismét Ferenc pápához fordulunk: „Az igazi öröm nem a dolgokból, nem birtoklásból születik, hanem a találkozásból, a másokkal való kapcsolatból, abból az élményből, hogy elfogadottak, megértettnek, szeretettnek érezzük magunkat, és mi magunk is elfogadunk, megértünk, szeretünk másokat. És ezt nem pillanatnyi érdekből tesszük,

hanem a másikért. Az öröm a találkozás ingyenességből fakad! Amikor Isten hív, azt mondja nekünk: «Fontos vagy nekem, szeretlek és számítok rád!» Ebből születik az öröm! Annak a pillanatnak az öröme ez, amikor Jézus rám nézett.”

Ilyen értelemben válik az Egyház az öröm házává, hírnökévé a szomorú és reményvesztett világban. Nem elérhetetlen ideológiákat hirdet, sem pótlékot a szenvedésekkel teli életben, hanem egy személyes kapcsolat biz-

tonságát, ami egy olyan szeretetből fakad, ami nem rajtunk múlik, ezért nem ingatag, hanem Istentől ered, a teremtő Atyától, aki életet ad. Ez nem valamilyen mulandó jólét, ami ideiglenesen fájdalommentes állapotot hoz létre bennünk, hanem egy olyan mély alapja az életünknek, amit nem tud megrendíteni a körülmények változása.

A hitünk öröme nem azt jelenti, hogy kimaradnak az életünkben a szenvedések, a nehéz helyzetek. Jézus sohasem hiteget bennünket ilyen olcsó megoldásokkal, soha nem beszél arról, hogy tanítványait megóvjá a szenvedéstől, az üldöztetéstől. Amit ő ad, az egy olyan belső béke, az életnek egy olyan rendezettsége, egy olyan kapcsolat, ami képes szembenézni a szenvedéssel, értelmet adni neki, értéket fedezni fel benne, ami a növekedést, a tanúságtételt, az üdvösséget szolgálja. A mi örömünk ebből a kapcsolatból fakad.

„Az öröm első feltétele, hogy helyén legyen számunkra a világ. A hívő ember átéli, hogy bármi-

képp alakul élete, helyén van számára a világ.” (Csörgl János)

Gyakran azt képzeljük, hogy egyes emberek szerencsésebbek a többiekénél, s örömük és bánatuk az életkörülményeiktől függ – amelyekre nincs befolyásuk. Pedig van választásunk, nem is annyira az életkörülményeink, hanem az azokra adott reakcióink tekintetében.

Életünk minden pillanatában lehetőségünk van az örömet választani. Az életnek sok oldala van – ugyanannak a valóságnak mindig nézhetjük a szomorú vagy az örömteli oldalát is. Mindig dönthetünk úgy, hogy az adott pillanatot a bosszankodás vagy az öröm forrásaként éljük meg. Ebben a választásban rejlik igazi szabadságunk. (Nouwen)

Az öröm azon a spirituális tudáson alapul, hogy jóllehet a világ, amelyben élünk, sötétbe borult, Isten legyőzte a világot. Jézus határozottan és egyértelműen kijelenti: „A világban megpróbáltatások érnek titeket, de bízzatok, én legyőztem a világot!” (Jn 16,33)

Fr. Juhos Benjamin OFM

Greccioi gondolatok

„Elérkezett az öröm napja, megjött az örvendezés ideje. Megérkeztek a különböző helyekről odahívott testvérek, úgyszintén a környék lakói, férfiak és nők; tehetségéhez képest mindenki gyertyát vagy fáklyát tartott a kezében, hogy örvendező lélekkel bevilágítsa az éjszakát, mely ragyogó csilágaival fényt hintett a napok és esztendőök vége láthatatlan sorára. Megjött Isten szentje is, és mivel mindent készen talált, látta és örvendezett.

Készen állott a jászol, ott volt a széna, odavezették az ökröt és a szamarat. Ünnepezt itt az egyszerűség, vigadozott a szegénység, felmagasztaltattott az alázatosság, és Greccio mintegy új Betlehemmé alakult át.” *(Részlet Celanói Tamásnak Szent Ferencről írt életrajzából)*

Szent Ferenc életének utolsó éveiben két olyan esemény is történt, amelyet az utókor különösen gyakran felidézett, amikor az ő életére emlékezett: a greccioi betlehemállítás és az alvernai stigmatizáció.

Az előbbi a karácsony, míg az utóbbi a Szent Kereszt Felmagasztalásának ünnepéhez kapcsolódik. Krisztus életének e két misztériuma – a megtestesülés és a kereszt – Ferenc lelkiületét alapvetően meghatározta.

Számunkra a betlehemállítás már egy ismerős és kedves szokás. Ferenc korában azonban ez nem így volt, és abban, hogy ez a szokás az egész világon elterjedt, nagyon nagy szerepet játszott Ferenc közel 800 évvel ezelőtti példája. De vajon mi vezette őt arra, hogy megjelenítse Krisztus születésének eseményeit? Hogy ezt jobban megértsük, újra Celanói Tamást, Szent Ferenc első életrajzíróját hívjuk segítségül. Ő így őrizte meg számunkra Ferenc szavait:

„Meg akarom ugyanis eleveníteni a betlehemi kisded emlékezetét, és tulajdon testi szemeimmel akarom szemlélni gyermeki korlátoltságának kenyelmetlenségeit, látni akarom, hogyan helyezte-

tett a jászolba és hogyan feküdt az ökör és a szamar előtt a szénán.”

Ferencben mély vágy élt, hogy Krisztust hallgassa, az ő szavaira figyeljen, és hogy őt szemlélje. Greccióban is az a szándék vezette, hogy az értünk emberré lett Isten Fiának szegénységét szemlélhesse. Azt a csodálatos titkot, hogy a mindeneket teremtő Isten, a mindenség Király, értünk egy kicsi gyermekké lett, hogy így fogadhassuk őt. A betlehemi jászol – szavak nélkül is – nagyon sokat mond el arról, hogy miként szeret bennünket az értünk szegénnyé és alázatossá lett Isten.

„Isten szentje megállott a jászol előtt, nagyokat sóhajtott, s közben a fájó részvét és túlradó öröm csatáztak szívében. A jászol fölött kezdetét vette az ünnepi mise, és a miséző pap szíve újszerű vigasztalással telt el.”

Fontos részlet a greccioi történetben, hogy Ferenc szándéka szerint a jászol felett szentmisét mutattak be. Az ő számára ugyanis a karácsony ünnepe, a megtestesülés misztériuma szorosan kapcsolódott a szentmiséhez, az Oltáriszentségben köztünk lévő Krisztus szemléléséhez is. Ahogy a betlehemi jászolban fekvő és a kereszten értünk önmagát adó Megváltóban, úgy az Eucharisztiaiban is a hozzánk érkező Isten alázatát, szegénységét és irántunk való végtelen szeretetét szemlélte.

„Nos tehát emberek fiai, meddig lesztek még nehéz szívvel? Miért nem ismeritek meg az igazságot és miért nem hisztek Isten Fiában? Íme, nap nap után megalázza magát, mint akkor, mikor királyi trónjáról a Szűz méhébe szállott alá; nap

nap után közénk jön alázatos külsőben; nap nap után leszáll Atyja öléről az oltárra és a pap kezébe adja magát.” (*Részlet Szent Ferenc intelmeiből*)

Ferenc azonban nemcsak arra vágyott, hogy Krisztus szegénységét, alázatát és szeretetét szemlélje, hanem hogy kövesse is azt. Így lett ő a szegény és alázatos ember példája. Ő mindenért a Mennyei Atyának adott hálát, akitől minden jó származik. Bűnbánó szívvel és bizalommal kérte Isten irgalmát, aki értünk emberré lett, magára vette a mi testi-lelki gyengeségeinket, betegségeinket, és aki irántunk való szeretetből halt meg a kereszten. Senkinél nem tartotta magát többre, hanem tisztelettel és szolgáló szeretettel fordult minden emberhez, de különösen is a szükségben szenvedőkhöz. Gyakran még az állatokat és a többi teremtményeket is testvéreinek nevezte.

„Az éjszaka fénylik, mint a nappal, és gyönyörűségére szolgált az embereknek és állatoknak egyaránt. Az odaérkező emberek újult örömmel örültek a titok megismétlődésének. Az erdő kiáltásoktól visszhangzott, s a sziklák szent énekek hangját verték vissza. A testvérek az Úr szokásos dicséretét zengték, és az egész éjszaka örömujjongással telt el.”

Ferenc élete arra is megtanít bennünket, hogy az Úrral való találkozás az igazi öröm forrása az életünkben. Kívánom, hogy Ferenc példája minket is segítsen, hogy az adventi készüllet és majd a karácsonyi ünnep napjai számunkra is a hozzánk érkező Úrral való találkozás napjai legyenek, és hogy a mi szívünket is töltsse el az az öröm és béke, amelyet egyedül az Úr adhat nekünk!

Fr. Barsi Balázs OFM legújabb könyvéről

Mi dolgunk a világon?

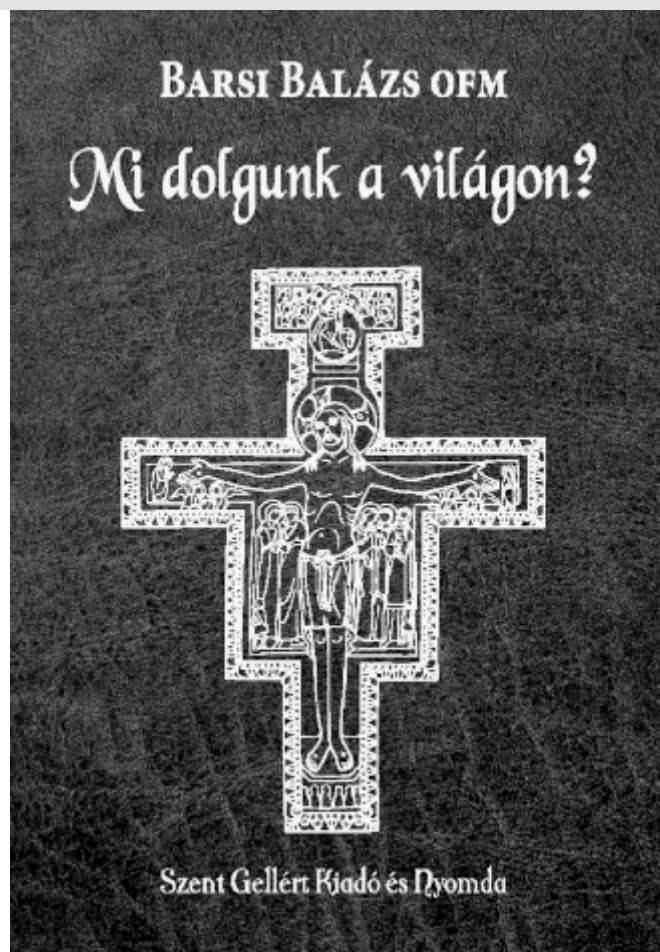
A címben fölített kérdésre Balázs atya így válaszol: „A mi dolgunk a világon, hogy megtanuljunk szeretni – Jézus Krisztustól. Igazán szeretni ugyanis lehetetlen Jézus Krisztus »fenséges« szeretete nélkül.”

Istenben a legistenibb a szeretet, az emberben pedig a legemberibb a szeretet. Az ember tehát szeretni tudásában leginkább képmása az Istennek. Ezért ha a romlatlan emberi szeretet mozgásaira, gesztusaira figyelünk, Isten szeretetének visszfényeit láthatjuk meg bennük.

Balázs atya emlékei szerint miközben kisgyerekként a Sió partján vagy a szőlőben hanyatt fekvé érezte, hogy sugárzik a szeretet a világból, arra jutott: „...van Valaki, aki szeret, mert a világ-mindenség nem szeret, az csak van. Ostobaság lenne arról beszélni, hogy az univerzumból szeretet sugárzik ránk anélkül, hogy megemlítenénk azt, Aki szeret. Nincs szeretet szerető személy nélkül.”

Külön fejezetben foglalkozik az adventtel és a minket Megváltó Szeretet-Isten megtestesülésének, karácsonynak ünnepével. Kiemeli: Isten a mi Krisztus utáni vágyakozásunkra válaszolt, amikor szent Fiát elküldi hozzánk. „Igaz, hogy Isten mindenképpen elküldte volna szent Fiát (hiszen Benne teremtett mindent), de nem akarta úgy elküldeni, hogy ne legyenek, akik vágyakoznak utána.” Mint minden keresztény ünnep lényege, úgy a karácsony is a Krisztussal való találkozás, aminek szentségi eszköze az őszinte gyónás és a szentáldozás.

Vess hát el mindent a karácsonyból, de már az adventi készülétből is, ami nem krisztusi. Vesd el a halottak napjával kezdődő kereskedelmi karácsonyt, inkább helyezd magad a szent megtestesülés erőterébe, amely átalakítja életedet” Az Úr eljövetele – „akár az első, történelmi eljövetelére, akár a kegyelmi Úrjövetekre, akár a végső, világvégi eljövetelre gondolunk – Isten műve, de nem független a mi hozzáállásunktól és erőfeszítésunktől: történik velünk, ugyanakkor mi is cselekvő részesei vagyunk”.

A négy evangéliumot tekinthetjük úgy, mint egy hatalmas ívet, amely Jézus Krisztus emberi életének kezdő- és végpontja: a betlehemi jászol és az üres sír közt feszül. A pólyák karácsonykor a kiszolgáltatott emberi lét kötelékei, az üres leplek húsvétkor a megdicsőült istenemberi élet beszédes jelei.

A virrasztás lényegének nevezi a figyelmet, amit ha „kispórolunk” a szellemi munkából, akkor nem dolgoztunk. Ha a figyelmet kivesszük a szeretetből, az többé nem szeretet, és ha az imából, az többé nem ima. A figyelem alapvetően evangéliumi magatartás, egyedül ez képes arra, hogy befogadja Isten kegyelmét. Balázs atya úgy véli, hogy néhány dologban még Máriának és Józsefnek is el kellett viselnie egymást. Nem azért, mert rosszak voltak, hanem egyszerűen azért, mert mások. A lelki fegyelem tehát tapintatot is jelent, meg „türelmet és önzetlenséget, a másik világá-

nak tiszteletben tartását és megbecsülését, a sikerének való örülni tudást... A lelki fegyelem és a szeretet egymástól elválaszthatatlan, egyiket a másik nélkül gyakorolni életveszély.”

A ferences szerzetes szerző úgy látja, hogy sok keresztény bele sem gondol: ha valóban megvalósulna benne karácsony ünnepe, akkor „kegyetlenül harcolna rossz természete, a hiúság, a sértődékenység, a durvaság, a falánkság, a kényelmesség ellen”.

Karácsonykor nemcsak az ég szállt le a földre, hanem a föld is felszállt az égbe. Minden átváltoztatás, minden szentáldozás ennek titokzatos megvalósulása. „Ha engedjük, hogy karácsony misztériuma ne csak egy éjszakára érintsen meg isteni varázslatával, hanem napról napra átjárja egész valónkat, átélhetjük az eljövendő világ ártatlan szépségét.”

A karácsony elsődlegesen annak az isteni szeretetnek az ünnepe, amely „nyilvánvalóvá lett a mi

Urunk Jézus Krisztus test szerinti születésében. De a karácsonyi liturgia a Fiúisten örök születését is ünnepli, azt a misztériumot, hogy a második isteni személy öröktől fogva születik az Atyától, és hogy a szeretet, amely közöttük áramlik, maga a Szentlélek. Csak emiatt és ebben a mélységben lehet arról beszélni, hogy a karácsony a szeretet ünnepe!”.

A karácsony a Szentháromság, „a szent Fiát hozzánk elküldő Atyaisten, az értünk emberré lett Fiúisten, és a megtestesülésben közreműködő Szentlélek Isten szeretetének ünnepe, valamint a megszentelő kegyelem által felszentelt ember: Szűz Mária, Szent József és a többi szentek szeretetének ünnepe”. A mi szeretetünk ünnepe pedig annyiban, amennyiben szeretetünk ebből a forrásból táplálkozik, illetve amennyiben kész megtisztulva, megértve oda visszatérni.

*Barsi Balázs: Mi dolgunk a világon?
Szent Gellért Kiadó és Nyomda, 2021*

SZENT AMBRUS:

Karácsonyi himnusz

Ó népek Megváltója, jöjj,
hadd lássuk a Szűz Gyermekeit!
Egész világ, ámulva nézz:
Istenhez méltó születés.

Nem férfi magvából fogant,
de Szentlélektől titkosan:
az Úr Igéje testet ölt,
mint szűz méhben termett gyümölcs.

A Szűz várandós anya lett,
szemérme sértetlen maradt,
fénylő erényei között
Isten, mint templomban lakik.

Most hagyja el a nászszobát,
a tisztaságos palotát!
Két-természetű Óriás,
indulj utadra lelkesen!

Atyának egyenlő Fia,
végy testet: indulj győztesen,
Testünknek gyengeségeit
örök erőddel izmosítsd.

Ragyog már jászlad trónusa,
új fényt lehel az éjszaka,
s ezt nem oltja semmi éj,
a hit táplálja sugarát.

Krisztus, legkegyesebb Király,
dicsérünk téged és Atyád,
s a Lelket, a Vigasztalót
most és örö időkön át. Ámen.
Fordította: Farkasfalvy Dénes

Pilinszky 100

A VÁRAKOZÁS SZENTSÉGE

Mire is várakozunk advent idején? Jézus születésére, arra, hogy a teremtet világban maga a teremtető Isten is testet öltön. Arra várakozunk, ami már réges-rég megtörtént.

Ez a magatartás, ez a várakozás nem új. A felületen az ember köznapi életét mindenkor könnyörtelenül meghatározza az idő három – múlt, jelen és jövő –, látszatra összebékíthetetlen fázisa. A felületen igen. De nem a mélyben. Ott, a mélyben mindig is tudta az emberiség, hogy tér és idő mechanikus határait képes elmosni a minőség, a jószág, a szépség és az igazság ereje. Elég, ha a nagy drámákra vagy a nagy zeneművekre gondolunk, melyek titokzatos módon attól nagyok, hogy többek közt alkalmat adnak arra is, hogy a jövőre emlékezzünk és a múltra várakozzunk.

A minőség ideje időtlen. Mikor Bach passióját hallgatjuk: honnét szól ez a zene? A múltból? A jelenből? A jövőből? Egy bizonyos: mérhetetlenül több, mint kegyeletos megemlékezés, és sokkalta több, mint reménykedő utópia. Egyszerre szól mindenfelől.

Az adventi várakozás lényege szerint: várakozás arra, Aki van; ahogy a szeretet misztériuma sem egyéb, mint vágyakozás az után, aki van, aki a miénk. Persze, erről a várakozásról és erről a vágyódásról csak dadogva tudunk beszélni. Annál is inkább, mivel Isten valóban megtestesült közöttünk, vállalva a lét minden egyéb súlyát és megosztottságát. És mégis, túl idő és tér vastörvényén, melynek – megszületvén Betlehemben – maga a teremtető Isten is készséggel és véghetetlen önátadással vetette alá magát. Advent idején mi arra várakozunk és az után vágyhatunk: ami megtörtént, és akit kétezer esztendeje jól-rosszul a kezünk között tartunk. Vágyódunk utána és várakozunk rá, azzal, hogy Isten beleszületett az

időbe, módunkban áll kiemelkedni az időből.

Az adventi várakozás hasonlít a megemlékezéshez, de valójában mindennél távolabb áll tőle. Valódi várakozás. Pontosabban úgy, ahogy a szeretet mindennél valóságosabban vágyakozik az után, akit magához ölel és örök újszülöttként a karjai között tart.

(Új Ember, 1975. december 14.)

KARÁCSONYI GONDOLATOK

Szép a karácsony költészete, de ennek a költészetnek a gyökere véghetetlenül mélyebb, s tulajdonképpen még nem termette meg valódi gyümölcsét közöttünk.

Isten – írja Simone Weil – tiszta szeretetből alkotta a világot. A teremtetés nem Isten hatalmának, hanem az isteni szeretet lemondásának a műve. Mivel pedig a világ a lemondás műve, erre az isteni szeretetre mi is csak lemondással felelhetünk. Innét minden valódi alkotás és minden valódi cselekedet és vállalás mélyén a szeretet alkalmá és az aszkézis szabadító jelenléte.

De a teremtető szeretet nem lett volna teljes, ha Isten maga is nem vállalja megtestesülését. Creatio, Incarnatis, Passió: ugyanannak a feltétlen, ugyanannak a szent Szeretetnek a túláradása, „túlkapása”, amely „Krisztust végül is a keresztre emelte”.

Egész létünk a szeretet isteni „túlkapásainak” a drámája. Ennek a drámának áll mintegy centrumában a megtestesülés titka az isteni ártatlanság makulátlanul tiszta jegyeivel. Így – a teremtető lemondás jegyében – a karácsony egyszerre az egész teremtetés elfogadásának és szeretetben való fölülmulásának az ünnepe. Isten szeretete és szabadsága a valóságos helye: innét univerzalitása. Ezért, hogy jó hírével mindent bevilágít, hogy térben és

időben minden – ami szép és igaz – tudva, nem tudva feléje mutat, s méltán meríthet világosságot belőle.

De mint a szívünkben lakó isteni szikra, tiszta szeretet: a megtestesült Isten is csak szinte észrevétlenül léphetett közénk. Igaz: kicsiny, mérhetetlenül kicsiny fény ez – de reális. Ugyanaz a szelídség, mely engedelmességre bírta a teremtet univerzumot, és gyengédségének erejével a kereszt vereségén túl meggyőzte a világot.

A karácsonyi bölcsőben a kisdetek ártatlanságával fekszik ez az ártatlan Isten, kinek szeretete soha többé nem hagyja nyugton szívünket. Békéje örök kísértője minden békétlenségnek, szelídsége minden háborúságnak. A karácsonyi ünnep külsősége mit se ér e tiszta, ártatlan és egyetemes szeretet nélkül. Vajon valaha is meg fogja teremni valódi gyümölcseit közöttünk?

(Új Ember, 1967. december 17.)

Újesztendőre

Békés álmainkba ne csalódjunk soha
Oltalmazzon minket angyalok mosolya
Lelkünkben béke és szeretet virítson
Düh és gaz álnokság meg ne szomorítson
Ostoba szólamra ne hajoljon szívünk
Gazdagság kísérje minden vidám léptünk

Útjaink vigyenek igaz célunk felé
Jövendőnk munkája ne váljon keresztté
Éjszaka pompásan ragyogjon csillagod
Veled lehessek, amikor csak akarod
Egymásra találjon most minden kereső
Társával éljen minden egymást szerető

Közösen tegyük szebbé ezt a világot
Ízleljünk már most mennyei boldogságot
Váljon minden titkos, szép álmunk valóra
Áldott legyen minden együtt töltött óra
Nevetni tudjunk és őszintén örülni
Odvas idő fogát messze elkerülni
Keveset mondok végül, de szépet:
Kívánok boldog, békés új évet!

A tizennégy segítőszent - 12. rész

Szent Borbála

A középkor egyik legismertebb szentje és vértanúja Nikomédiában élt a 4. században. Borbála szűz és vértanú a tizennégy segítőszent egyike. Borbála napján, december 4-én eleink ágat vágtak egy gyümölcsfáról, és vízbe tették. Ha a faág karácsonyig kivirágzott, az eladósorban lévő lány közeli férjhezmenetelre számíthatott.

Borbála legendáját az Érdy-kódex rögzítette. Neve a pogány jelentésű Barbarus név nőnemű változata. Nemzetközileg a Szent Barbara névalak ismert, az ortodox kereszténységben Barbara nagyvértanúként tisztelik.

Előkelő pogány édesapja, Dioscuros, féltve szép leányát a keresztény vallástól, gyakorta egy magányos toronyba záratta. Borbála e fogságában hírt kapott az alexandriai bölcsről, Órigenésről, és levélben arra kérte, hogy ismertesse meg Krisztus tanításával. Órigenész elküldte hozzá Bálint nevű papját, aki titokban megkeresztelte.

Apja, hogy kedvében járjon leányának, fürdőházat építtetett neki, Borbála azonban az ott álló bálvány szobrát összetörte, és a falba egy harmadik ablakot is vágott, hogy a Szentháromságra emlékeztesse. A féktelen haragra gerjedő Dioscuros meg akarta ölni lányát, aki a pusztába menekült előle, de két pásztor visszahurcolta. A pogány férfi apához méltatlan kegyetlenséggel megkínóztatta Borbálát, majd elküldte a császárhoz, hogy ítélje halálra. Maximianus felszólította a szüzet, hogy mutasson be áldozatot a pogány isteneknek, s amikor a lány megtagadta ezt, megkínóztatta és börtönbe vettette.

A fogságban Jézus megjelent a szenvedőnek, mennyei vőlegényként vigasztalva, erősítve – s a lány testéről eltűntek a kínzások nyomai. Másnap a császár ezt a pogány istenek segítségének tulajdonította, s amikor feltevése ellen Borbála tiltakozott, égő fáklyát dobott az arcába, majd meztelenül kergette végig a város utcáin. Imádására Isten angyala ruhával borította be az ártatlan szűz testét. Maximianus dühe emiatt csak fokozódott, halálra ítélte; a lány apja maga hajtotta végre az ítéletet (†306). Büntetésül, amikor hazafelé tartott, villám sújtotta halálra, elemészte testét. Borbálát a keresztény Valentinus temette el a vele együtt lefejezett Juliannával. Sírja csodák színhelye lett.

Borbála a jó halál, a bányászok, kohászok, tűzérek, tűzserészek, ágyú- és harangöntők, a várak, erődök védőszentje, akit pálmaággal, toronnyal, kehellyel, könyvvel szoktak megörökíteni. A középkori városok puszkaporos tornyát gyakran nevezték el Szent Borbáláról, hogy a szent segítsen megóvni a veszélyes anyagot a felrobbanástól.

Az ünnep legfontosabb népi hagyománya, a Borbála-ág vágása Borbála szenvedésére utal. A lányok e napon cseresznye- vagy orgonaágot tör-

nek, vízbe helyezik, s ha kizöldül, azt sejtetik, hogy hamarosan férjhez mennek. A zöld ág az élet jelképe, ősi szimbólum; ám vallásos tartalma is van: az ártatlanság, a szüzesség, a kegyelmi állapot jelképe.

Borbála-nap termésjósló nap: a gyümölcsfákról lemetszett ágot melegbe helyezték, s ha az karácsonyra zöldellni kezdett, jó termést jóslt a következő évre.

(Forrás: Magyar Kurír)

Ó, szent Borbála, dicső menyasszony,
Testemet és lelkemet én Reád bízom.
Úgy halálban, mint életben:
Légy nekem mindig védőszentem,
Utolsó órámban, hogy Krisztus szent Testét
Magamhoz fogadjam.
Isten irgalmában részesüljek,
Amikor testemből elszáll a lelkem.
A rossz szellemet taszítsd el tőle,
Védő jószágoddal maradj mellettem,
És vidd Istenhez megtért lelkemet!
Ámen.

A Szűzanya 2021. november 25-i üzenete Medjugorjében

Drága gyermekek!

Veletek vagyok az irgalmasság ezen idejében és arra hívlak mindnyájatokat, hogy legyetek a béke és a szeretet hordozói ebben a világban, ahol kicsi gyermekeim, Isten arra hív benneteket általam, hogy imádság és szeretet legyetek, és a menny megjelenítése a földön. Kicsi gyermekeim, legyen tele a szívetek örömmel és Istenbe vetett hittel, hogy teljes bizalmatok legyen az Ő szent akaratában. Azért vagyok veletek, mert Ő, a Magasságbeli küld engem közétek, hogy a reményre buzdítsalak benneteket, és ti békeszerzők legyetek ebben a békétlen világban. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra.

Mária, Béke és Kiengesztelődés Királynője, könyörögj értünk és az egész világért!

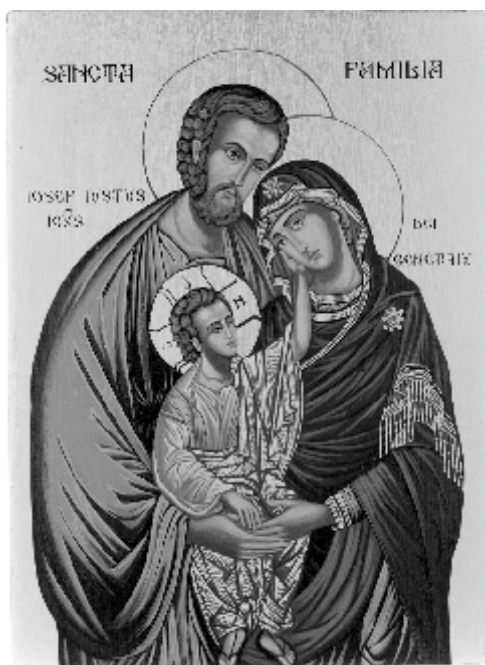

Hirdetések

- December 15-től, szerdától Szállást keres a Szent Család ájtatosságát tartunk a templomban hétfőig 17 órától, hétközben 17.30-tól.
- December 24-én 16 órakor Jézuska várás lesz templomunkban.
- December 25-én vasárnapi miserendet tartunk.

- December 26-án, Szent Család vasárnapján megáldjuk a családokat.
- December 31-én 17 órakor lesz az év végi hálaadás.
- Január 1-jén vasárnapi miserendet tartunk.

II. János Pál pápa: Ima a Szent Család ünnepén

Isten, kitől a mennyben és a földön minden származik,
Atyánk, aki a Szeretet és az Élet vagy,
add meg, hogy a földön minden család
-Fiad Jézus Krisztus által,
ki „asszonytól született”,
és a Szentlélek által –
legyen az isteni kegyelem forrása,
az élet és szeretet igazi szentélye

a nemzedékek számára,
melyek egymásra következnek.

Add meg, hogy kegyelmed vezérelje
a házastársak gondolatait és cselekedeteit
családjuk és a világ minden családjának javára.
Add, hogy a fiatal nemzedékek
erős támaszt találjanak a családban
emberségük érdekében,
hogy igazságban és szeretetben
növekedjenek.

Add, hogy a szeretet,
megerősítve a házasság szentsége által,
erősebbnek mutakozzék,
mint bármely gyöngeség és minden válság,
mely családjainkat néha sújtja.

Végül kérünk, add meg,
a názáreti Szent Család közbenjárása által,
hogy az Egyház a Föld összes nemzete között
sikerrel hajthassa végre küldetését
a családban és a családokon keresztül,
a mi Urunk, Jézus Krisztus által,
aki az út, az igazság és az élet,
mindörökkön örökké.
Ámen.

Plébánia iroda nyitva tartása:

Hétfő: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Kedd: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Szerda: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Csütörtök: 8.00-11.00 és 14.00-17.00
Péntek: 8.00-11.00
Telefon: +36 (92) 315-143
E-mail: zala@ferencesekzeg.hu
web: www.ferencesekzeg.hu

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Ferences Plébánia
havi lapja
Cím: 8900 Zalaegerszeg,
Gasparich u. 1.
Felelős Kiadó: Fr. Ocsovai Grácián OFM

Grafikai szerkesztés, kivitelezés:
Szulyovszky Endre

Megjelenik minden hónap második vasárnapján.

Ára: 300 Ft